

Záhada nového spolužáka

Byl to další běžný den ve škole. Tedy to je aspoň to, co jsem si myslela. Byla zrovna hodina dějepisu, když v tom se ve třídě objevil podivně vypadající chlapec. Měl na sobě bílý plášť, který se táhl až k jeho patám. Na nose měl křišťálově čisté brýle, které si v rychlosti narazil blíž k očím. Po chvíli ticha si odkašlal a vážným hlasem oznámil: „Přicházím z roku 2524.“ Zamračila jsem obočí a v hlavě se mi začalo honit neskutečné množství otázek. „Odkud přišel?“ „Je tu snad pro nějaký výzkum?“ dumala jsem. Rychle jsem se rozhlédla po třídě a hledala odpovědi ve zmatených obličejích spolužáků, kteří vypadali, jako by jim měly oči vypadnout z důlků. „Vidím, že jsem přišel přesně v pravou chvíli.“ Ušklíbl se a zadíval se na žáky, kteří byli zrovna zabraní do svých mobilů. „Právě kvůli tomuto problému jsem se rozhodl navštívit vaši dobu.“ Se spolusedící jsme se jedna na druhou zmateně podívaly, když v tom muž opět pokračoval. „Většina žáků této doby neprojevuje vůbec žádný zájem o historii a vzdělávání.“ Hned jak větu dopověděl, hodil na zem jakýsi přístroj, který jsem nikdy v životě neviděla. Během chvíle se před námi otevřela brána, ze které na podlahu třídy vítr navanul částičky písku. Chlapec rukama namířil na bránu, jako by nás pobízel vstoupit. „To snad nemyslí vážně...“ zašeptala jsem, ale zvědavost mi nedala a zvedla jsem se z místa i se skupinkou dalších zvědavců. Po chvíli váhání a ujišťování celá třída i s učitelkou vešla do záhadného vchodu.

Neuplynula ani sekunda a já cítila horké paprsky na mé kůži. Rozhlédla jsem se a najednou spatřila pyramidu a několik snědých tváří. Hned mi to došlo. Cestujeme časem, a právě se nacházíme ve starověkém Egyptě. Chlapec zavelel: „Jdeme!“ a mávnul rukou. Pár minut jsme se brodili přes rozžhavené duny pouště, než jsme dorazili ke sfinze. Chlapec se kus před ní zastavil a pravil: „Věděli jste, že sfinze chybí původně asi jeden metr nosu? Nepravdivá legenda praví, že ho ustřelili Napoleonovi vojáci při jeho tažení do Egypta.“ Když se však otočil a viděl znuděné obličejе třídy, jeho hrdý výraz zvadl. Vyhrnul si rukáv a sáhl po hodinkách, se kterými lehce pootočil. Během okamžiku jsme se ocitli na novém místě...Koloseum. Z obecenstva nás pokřikovali jako zbláznění rozzuření panovníci. Chlapec, na kterého nyní útočil umouněný gladiátor z dálky zadýchaně křičel: „Věděli jste, že gladiátorské zápasy byly vždy na život a na smrt?“ Jediná zpětná vazba, kterou chlapec dostal bylo pár odfrknutí a vzdychnutí. Hned co to uslyšel, nazlobeně mrsknul po zápasníkovi štít a zasáhl ho přímo do hlavy. Když viděl, že gladiátor už není hrozba, vrhl se k nám a nevrle povídal „Opravdu nevím, čím bych vás nadchnul nebo zaujal.“ Dal si ruce v bok a zamyslel se. Po chvíli nešťastně chňapnul po hodinkách a zatočil jimi.

Najednou jsme se ocitli na místě se zvláštní atmosférou. Vzduch kolem nás byl těžký a nebe bylo zatažené. Šli jsme po dlouhé koleji a nohy už mě bolely. Dobu jsme se táhli cestou, která se zdála jako nekonečná, když v tu chvíli jsem zvedla hlavu a spatřila ceduli

s nápisem „Auschwitz“. Najednou jako by mi srdce přestalo bít. Cítila jsem studený pot na čele a hrdlo se mi sevřelo. Hned jsem si vzpomněla na všechny ty výklady a dokumenty, které jsme ve škole na hodinách zhlédli. Oči se mi zaplnily slzami a nezbylo mi nic jiného než si všechny ty hrůzy znovu představit. V tu ránu jsem se vzbudila a úlevou jsem vydechla. Nikdy bych nečekala, že se mi bude zdát taková šílenost, ale já si ten den díky ní uvědomila, že hodiny dějepisu neslouží jen k dospání, ale jako místo, kde se generace mají ponaučit z chyb a činů z historie, aby se v budoucnu nemusely nikdy opakovat. Proto mě mrzí sledovat lhostejnost a neuctivost některých lidí vůči tomuto tématu.

Kristýna Srobová 9. třída Kristýna
Srobová